

הפילהרמונית הישראלית, העונה ה-89

תל אביב: 5 * שישי ב-14:00 * 6 * שבע ב-19:00 * 8 * קלאסי במוצ"ש * חיפה: 7 * גאלה * מאי
2026

נמרוד דוד פפר, מנצח

יאול אום סון, פסנתרנית

קונצרט למנויים מס' 5

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי
שישי ב-14:00 | יום ו' | 8.5.26 | כ"א באייר תשפ"ו | 14:00

קונצרט למנויים מס' 6

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי
שבע ב-19:00 | יום ה' | 7.5.26 | כ' באייר תשפ"ו | 19:00
מוקדש לזכרם של הרמן, ארנה ופרד מנשה

קונצרט למנויים מס' 7

חיפה, אודיטוריום חיפה
גאלה | יום א' | 10.5.26 | כ"ג באייר תשפ"ו | 20:00

קונצרט למנויים מס' 8

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי
קלאסי במוצ"ש | מוצ"ש | 9.5.26 | כ"ב באייר תשפ"ו | 21:00
קונצרט לכבודה של דיים ווייאן דאפילד

היצירות בקונצרט

וולפגנג אמדאוס מוצרט (1756-1791): קונצ'רטו מס' 24 בדו מינור לפסנתר ולתזמורת, ק' 491

אלגרו

לרגטו

אלגרטו

משך היצירה: כ-31 דקות

דברי הסבר:

סדרות הקונצרטים למנויים של מוצרט היו אחד ממקורות ההכנסה העיקריים שלו בשנותיו המשגשגות בווינה. גולת הכותרת של קונצרטים אלה הייתה הופעתו של המלחין כסולן בקונצ'רטו חדש מפרי עטו, שהולחן במיוחד עבור האירוע. חובבי המוזיקה שבקרב עשירי וינה ואצולתה, ומדי פעם גם הקיסר בכבודו ובעצמו, נכחו בקונצרטים אלה. אך למרות שמוצרט נהנה מאהדת הקהל הוא לא היה מסוגל להתאים את כתיבתו אך ורק לטעמו של הקהל. אפילו בשנות נעוריו נתן ביטוי לרגשות סוערים ואפלים יותר שרחשו בנבכי נפשו, ביצירות כמו הסימפוניה ה"קטנה" בסול מינור (ק' 183) והאופרה "לוצ'יו סילה". מוצרט חיבר יצירות ספורות בסולם מינורי, אף כי "התפרצויות" מינוריות בתוך יצירות שסולמן מז'ורי אינן נדירות כלל. מתוך 27 הקונצ'רטי לפסנתר פרי עטו, שניים בלבד כתובים בסולם מינורי: הקונצ'רטו מס' 20 ברה מינור (ק' 466) והקונצ'רטו מס' 24 בדו מינור (ק' 491).

קונצ'רטו זה הושלם ב-24 במרץ 1786 ונוגן לראשונה בידי מוצרט ב-7 באפריל אותה שנה באחד מהקונצרטים שלו למנויים בווינה. קשה להתעלם מכך שיצירה זו, המצטיינת בהלכי רוח קודרים וסוערים, חברה שלושה שבועות בלבד לפני השלמת האופרה הקומית "נישואי פיגרו".

המבוא התזמורתי לפרק הראשון מבסס באחת את האווירה הלירית-טרגית השורה על היצירה כולה. הנושא הראשון, על הקפיצות במרווחים גדולים והמתח ההרמוני שבו, מבשר מאבק. השקט המתוח שלו מתפתח להתפרצות סוערת של התזמורת כולה, ההרכב התזמורתי הגדול והמלא ביותר בכל הקונצ'רטי של מוצרט, הכולל קלרינטים וחצוצרות בנוסף על החלילים, האבובים, הבסונים, הקרנות והטימפני. משפטים נוגים וקצרים של כלי הנשיפה מעץ נשמעים שוב ושוב, אך רק לאחר חזרה על המוטיב הפותח מוכנה הזירה לכניסתו של הסולן, שהיא ניגוד דרמטי למה שהתרחש עד כה. הפסנתר משמיע נושא מלנכולי ולירי, שהקשר בינו ובין הנושא התזמורתי הראשי רופף ביותר. במהלך הדיאלוג המתפתח בין הסולן והתזמורת הולכות ומעמיקות הליריות והמשמעות ההרמונית שבתפקיד הפסנתר. הפיתוח המוזיקלי של הפרק כולו סימפוני יותר מבעבר ותחושת המאבק ניכרת כל העת, גם בטרטיות השקטה של התיבות המסיימות את הפרק.

הפתיחה השלווה של הפרק האיטי היא מעין אחיזת עיניים. הנושא המנוגן בידי הסולן כתוב אמנם בסולם מז'ורי (מי במול מז'ור), אך הוא רווי תוגה וגעגועים. האפיזודות השונות המנוגנות בין החזרות על נושא זה קודרות יותר ומפליגות לסולמות מינורים שונים.

פרק הסיום כתוב כסדרה של וריאציות. מבנה זה, שהיה כה פופולרי וכה זמין להבעת רגשות עליזים, מרמז כאן על תבנית חסרת מוצא ומדגיש את החזרה המתמדת אל הסולם המינורי ואל תחושת המאבק שהתבססה כבר בצליליו הראשונים של הקונצ'רטו. בניגוד לקונצ'רטו ברה מינור, המסתיים באפיזודה מז'ורית, אין ביצירה זו פורקן דומה מן המתח והתוגה השזורים בה.

אמנם לפסנתרן תפקיד חשוב ובולט בקונצ'רטו, הן מבחינה פסנתרנית והן מבחינת עומק ההבעה הנדרש ממנו, אך זהו אחד הקונצ'רטי המגובשים ביותר מבחינה סימפונית שמוצרט חיבר מעודו.

במיוחד ראוי לציין את התפקיד החשוב של כלי הנשיפה מעץ ואת הצבע המיוחד שהם מעניקים למוזיקה החודרת ללב.

כתבה: אורלי טל

פיוטר איליץ' צ'ייקובסקי (1840-1893): רומיאו ויוליה, פתיחה פנטזיה

משך היצירה: כ-19 דקות

דברי הסבר:

בשנת 1869, בהיותו בן 29 בלבד, כבר שימש צ'ייקובסקי כפרופסור בקונסרבטוריון של מוסקבה, והסימפוניה הראשונה שלו זיכתה אותו במוניטין של מלחין צעיר ומבטיח. בנקודה זו החל להרגיש כי הגיע הזמן ליצור משהו פורץ דרך, משהו שיביא לו הצלחה ופופולריות בקנה מידה בינלאומי. זהו השלב שבו פגש את מילי בלקירב (1837-1910), מלחין אוטודידקט וחבר ב"חמישייה הרוסית", שבחוגי המוזיקה נהגו ללהג עליו כי בגלל שהקריירה שלו עצמה דשדשה במקום, אימץ לו מלחינים צעירים וטיפח אותם. לזכותו נאמר כי אכן הייתה לו אוזן טובה למלחינים מוכשרים ורעיונות ועצות לרוב עבורם.

באותם ימים נחשבה המוזיקה התוכניתית, המתבססת לרוב על יצירות ספרותיות תוך תיאור והצגה מוזיקליים של האירועים או הדמויות, למקובלת מאוד, ומלחינים רבים ניסו את כוחם בתחום זה. צ'ייקובסקי סיים באותה עת יצירה בשם "פאטום" (גורל), שהקדיש לבלקירב, אולם היצירה נכשלה ובלקירב ראה לנכון להסביר לצ'ייקובסקי הצעיר את הסיבה לכך. טענתו העיקרית הייתה שהיצירה אינה ממוקדת דיה, וכחלופה הציע לו להתרכז ביצירה תזמורתית חדשה שתתבסס על "רומיאו ויוליה" מאת שייקספיר. מניסיונו במוזיקה של תקופתו, הבין בלקירב כי יצירה המבוססת של שייקספיר תהיה מתכון בטוח להצלחה, בייחוד כשמדובר בשילוב בין מלחין סנטימנטלי כצ'ייקובסקי ודרמה טרגית על אהבה ומאבק כמו "רומיאו ויוליה".

הנושא עניין אמנם את צ'ייקובסקי, אבל ההיסטוריה של כתיבת היצירה מוכיחה כי התקשה במציאת הדרך הנכונה למימושה המוזיקלי. "אני חושש שהמוזה נטשה אותי", כתב לבלקירב בעת ההלחנה. בלקירב הגיב מייד בעצות ארגוניות: "התחל במוזיקה המייצגת את הנזיר לורנצו, לתוכה תתפרץ מוזיקה סוערת שתייצג את המשפחות היריבות, ואז תאר את זוג האוהבים הצעירים". הוא קבע עבורו באילו סולמות יהיה עליו להשתמש בכל אחד מהנושאים ואפילו צירף תרשימים לחלקים מסוימים ביצירה. צ'ייקובסקי, שנהג על פי העצות, העביר את הטיטה הראשונית לבלקירב רק כדי לקבל את תשובתו הביקורתית: "נושא הנזיר לורנצו אינו מתאים כלל, הוא נשמע יותר כמו היידן מאשר כמו מוזיקה כנסייתית". לעומת זאת, לגבי נושא האהבה כתב בלקירב: "הוא מדהים! אני מנגן אותו לעיתים קרובות, ואני פשוט רוצה לנשק אותך עליו".

ב-1870 סיים צ'ייקובסקי את היצירה, והיא זכתה לביצוע במרץ של אותה שנה. התגובות לא היו מעודדות במיוחד, על אף שנושא האהבה זכה לשבחים מהמבקר החשוב ולדימיר סטוב. צ'ייקובסקי החל לשכתב את היצירה, אך הפעם דבק בעצותיו של בלקירב. הוא החליף את חלק המבוא המקורי בנושא כוראלי ושינה את החלקים שקשורים במשפחות היריבות. הגרסה החדשה בוצעה כעבור שנתיים. בלקירב המשיך אמנם לבקר ולייעץ - הפעם טען כי הסיום אינו משכנע מספיק - אך השפעתו על צ'ייקובסקי התפוגגה לאיטה. היצירה, לעומת זאת, לא נתנה לו מנוח, וב-1880 ישב צ'ייקובסקי לשכתב אותה בשנית. הפעם העניק לה את הסיומת שבלקירב ציפה לשמוע. זו הגרסה המוכרת כיום.

צ'ייקובסקי מתמקד ביצירה בשלושה רעיונות עיקריים מתוך סיפור העלילה ומתאר אותם במוזיקה פלסטית, תוך התחשבות באופיים ותוך שימוש בגוני התזמורת המתאימים. על פי הצעתו של בלקירב, צ'ייקובסקי פותח במבוא כוראלי המייצג את הנזיר לורנצו. זוהי מוזיקה שמטרתה העיקרית היא להכניס את המאזין לאווירה המתאימה ולצייר את סיפור המסגרת. הכוראל מתקשר כמובן לאיש הדת, והמצלול החלול והמרוחק שלו תורם לאווירה הסיפורית ולמיקומה במנזר מסתורי בתקופה

עתיקה. השימוש בכלי נשיפה נמוכים מעץ, ובהמשך בצ'לי, מבקש כבר את הסיום הטרגי. בהמשך בולט השימוש בנבל, שמקנה אף הוא גוון סיפורי וחלומי.

בסוף המבוא המוזיקה מואצת ומתגברת לקראת חטיבת האלגרו עם נושא החרבות, המסמל את המאבק והאיבה שבין שתי המשפחות היריבות, מונטגיו וקפולט.

אחד הרגעים הקסומים ביצירה הוא המעבר אל נושא האהבה המפורסם, שרימסקי־קורסקוב הגדיר כאחד הנושאים היפים ביותר שכתבו אי פעם במוזיקה הרוסית. קשה לטעות בנושא זה, בשפע המלודי שלו ובתחושה האינסופית של רגש ותשוקה המוקרנת ממנו. מוזיקה זו עומדת בניגוד מוחלט לנושא הקודם: היא מתוזמרת בחום חודר ללב, עם קרן אנגלית (שנקשרה ביצירות רבות בתיאורי אהבה) וויולות בעלות הצליל החם.

בהמשך מפתח צ'ייקובסקי את הנושאים העיקריים תוך שהוא מציג אותם זה נגד זה, משלב ביניהם ומעצים אותם, ובכך הוא משלם את חובו למסורת הסימפונית ובו בזמן מחזק את הפואנטה של העלילה.

היצירה, כמו הדרמה השייקספירית, מסתיימת בטונים טרגיים: צ'ייקובסקי חוזר למוזיקה הכוראלית של המבוא, נושא האהבה נשמע בפעם האחרונה על רקע בס קודר, ומסתיים בארבע תיבות של אקורדים החותכים את האוויר בהצהירם על הסוף המר.

כתבה: פלינה קדם

לאונרד ברנשטין (1918-1990): מחולות סימפוניים מתוך "סיפור הפרברים"

פרולוג (אלגרו מודרטו)

אי שם (אדג'ו)

סקרצו (ויווצ'ה א לג'רו)

ממבו (מנו פרסטו)

צ'ה צ'ה (אנדנטינו קון גרציה)

תמונת המפגש (מנו מוסו)

קול, פוגה (אלגרטו)

הקרב (מולטו אלגרו)

פינלה (אדג'ו)

משך היצירה: כ-23 דקות

דברי הסבר:

ארבע היצירות הבימתיות "בעיר", "עיר נפלאה", "קנדיד" ו"סיפור הפרברים", מציגות התקדמות לינארית בהתפתחותו של לאונרד ברנשטין כמלחין. מיצירה ליצירה השימוש של ברנשטין בכלים מוזיקליים ובצורות מוזיקליות הופך חכם ומדויק יותר. על כן, כאשר "סיפור הפרברים" הוצגה לראשונה בברודוויי בספטמבר 1957, היה ברור שזו הופכת להיות אבן דרך בתיאטרון האמריקאי. אכן, המחזמר היה צעד כביר לעבר סוג חדש של תיאטרון. כבר זמן רב לפני כן ברנשטין שיער שתוך זמן קצר יתפתח תיאטרון מוזיקלי אמריקאי כן ואותנטי, מה שלימים ייקרא "קומדיה מוזיקלית". ב"סיפור הפרברים" הוא שילב מסורות בימתיות מאירופה ומהעולם החדש לכדי יצירת אומנות חדשה ומקורית, שאינה אופרה ואינה תיאטרון מוזיקלי.

מהמסורת האירופאית הקלאסית ברנשטין שאל כתיבה מורכבת לאנסבלים קוליים, דוגמת החמישייה במערכה הראשונה. מאותה מסורת הוא גם שאל את רעיון ההטרמה המוזיקלית של הדרמה הבימתית, כמו בדואט "בחור כזה". בנוסף לכך משתמש ברנשטין בלייטמוטיבים (רעיונות מוזיקליים קצרים המייצגים תוכן חוץ־מוזיקלי), כמו זה המזוהה עם אלימות הכנופיות, המופיע כבר בפרולוג. קטעים רבים ביצירה מבוססים על מרווח הטריטון (מרווח בן שלושה טונים), וכמו מלחינים קלאסיים לפניו, בפתיחת כל שיר ברנשטין מציג רעיונות חדשים ומייד מפתח אותם בצורה ריתמית או מלודית.

מהעולם החדש ברנשטין שאל גוונים ומוטיבים ג'אזיים ולטינים, משם מגיעה רוב מוזיקת המחול. המעברים בין התמונות השונות ובין קטעי מוזיקה אינסטרומנטלית לבין שירים, אלגנטים וטבעיים לאורך כל היצירה. כך קורה למשל בבלט במערכה השנייה, המתחיל כקטע ללא מילים, מתפתח לשיר, הופך לריקוד, וחוזר חלילה. גישתו הכוריאוגרפית של ברנשטין כלפי הנעשה על הבמה מתמצתת במחולות הסימפוניים.

מדוע מחולות אלה נקראים "סימפוניים"? משום שמוזיקת המחול, גם בגרסת המחזמר המקורית, כתובה באופן סימפוני. מעט רעיונות תמטיים משתלבים זה עם זה ועוברים מטמורפוזות לכדי רעיונות חדשים לחלוטין, ובכך מגשימים את הדרישות הדרמטיות שעל הבמה. המוזיקה הזאת היא יצירה סימפונית מעולה בפני עצמה, ואין צורך בידע מוקדם או בבקיאיות במהלך העלילה על מנת ליהנות ממנה.

אולם, עבור אלה המעוניינים לדעת מה מתרחש על הבמה במקביל לנגינה, הסיכום שלפנינו ממצה את החטיבות העיקריות של היצירה (הכתובה כך שהן מנוגנות ברצף, זו אחר זו, ללא הפסקה).

פרולוג (אלגרו מודרטו)

היריבות הגואה בין שתי כנופיות הנערים - "הסילונים" ו"הכרישים".

אי שם (אדג'ו)

בבלט חלומי, שתי הכנופיות מאוחדות יחד, שורה ביניהן חברות במקום יריבות.

סקרצו (ויווצ'ה א לג'רו)

באותו החלום, הכנופיות מתרחקות מחומות העיר, ומוצאות את עצמן לפתע בעולם משחקי, מרווח, אוורירי ושמשי.

ממבו (מנו פרסטו)

בחזרה בעולם האמיתי, תחרות ריקודים בין הכנופיות.

צ'ה צ'ה (אנדנטינו קון גרציה)

האוהבים טוני ומריה רואים אחד את השנייה בפעם הראשונה. הם רוקדים יחד.

תמונת המפגש (מנו מוסו)

המוזיקה המלווה את המילים הראשונות שזוג האוהבים אומר זה לזו.

קול, פוגה (אלגרטו)

רצף ריקוד נרחב בו ריף מוביל את "הסילונים" תוך רתימת העיונות שלהם לקראת הקרב.

הקרב (מולטו אלגרו)

קרב עז בין הכנופיות. מנהיגי שתי הכנופיות, ריף וברנרדו, נהרגים.

פינלה (אדג'ו)

שירה של מריה "זאת אהבה" מתפתח לכדי תהלוכה, המזכירה את החיזיון של "אי שם".

כתב: ג'ק גוטליב

האומנים המשתתפים

נמרוד דוד פפר, מנצח

נמרוד דוד פפר ניצח בבתי אופרה מובילים בעולם, בהם בית האופרה מטרופוליטן, האופרה הקומית של ברלין, היכל האומנויות בוולנסיה, האופרה הפולנית הלאומית, והאופרה של ג'וליארד. הוא ניצח על הסימפונית של סן פרנסיסקו, התזמורת הסימפונית של נירנברג, תזמורת תיאטרון מרינסקי, הפילהרמונית של שטוטגרט, ועל תזמורות רבות נוספות.

פפר, מנהלה המוזיקלי של האופרה הלירית בגואטמלה, ישוב לנצח בקרוב בבית האופרה מטרופוליטן ובאופרה הפולנית הלאומית, וינצח לראשונה על התזמורת הפילהרמונית של זאגרב ועל תזמורת הרדיו של מינכן. בשנה החולפת הוא ניצח, בין השאר, על תזמורת קסטיליה וליאון בתיאטרון קלדרון בוואיאדוליד ועל התזמורת הסימפונית של נירנברג. כמו כן הוא עתיד לנצח על קונצרטים סימפוניים עם הפילהרמונית של ניו מקסיקו והפילהרמונית של ז'ילונה גורה.

פפר, המתמחה בניצוח על יצירות מוצרט, ניצח לראשונה בבית האופרה מטרופוליטן בעונת 2021-22 על האופרה "נישואי פיגארו", ובעונת 2024-25 שב לאותו בית אופרה לנצח על "חליל הקסם". על "חליל הקסם" ניצח גם באופרה הקומית של ברלין, האופרה הישראלית והאופרה הפולנית הלאומית. בנוסף לכך ניצח על הפקות של "דון ג'ובני", "חסדי טיטוס", ו"כך עושות כולן" בהיכל האומנויות המלכה סופיה בוולנסיה, באופרה הישראלית, ובאופרה של ג'וליארד.

פפר הוא גם פסנתרן עטור שבחים, שהופיע בקרנגי הול, אולם אליס טאלי במרכז לינקולן לאומנויות הבמה, אולם הפילהרמונית של ורשה, ובאקדמיה על שם פרנץ ליסט. הוא מרבה להופיע כסולן-מנצח עם תזמורות. אלבום הסולו שלו, "נמרוד דוד פפר - יצירות לפסנתר מאת באך, שומאן ושופן", יצא לאור בשנת 2022.

פפר מקדם דיאלוג בין ערבים ויהודים בישראל, ואף זכה בפרס הפרויקטים לשלום על שם דייוויס על כך שארגן קונצרט גיוס כספים למען השלום בקרנגי הול.

הוא בוגר בית הספר ג'וליארד, בית ספר מאנס למוזיקה, ותוכנית לינדמן לפיתוח אומנים צעירים של בית האופרה מטרופוליטן. הוענקו לו מענקים ומלגות מטעם קרן באגבי למוזיקה וקרן התרבות אמריקה ישראל. הוא למד אצל פנינה זלצמן, ואדים מונסטירסקי, גדעון חצור, מיכאל וולפה, אנדרה היידו, ויקטור רוזנבאום, קרל שאכטר, קלוד פרנק, ביירון ג'ניס, אלן גילברט, ג'יימס לוין וריצ'רד גוד. זוהי הופעתו הראשונה כמנצח עם הפילהרמונית הישראלית.

יאול אום סון, פסנתרנית

יאול אום סון ידועה בזכות האלגנטיות הפואטית שלה, ההבעתיות הרגישה לניואנסים, והניגודים המחשמלים שבביצועיה לרפטרטואר שנע מבאך ומוצרט עד שצ'דרין וקפוסטין. בזכות גישתה האומנותית והטכניקה המושלמת שלה היא מבוקשת ברחבי העולם כפסנתרנית רסיטלים, סולנית בקונצ'רטי, ומוזיקאית קאמרית. בין היתר היא עובדת עם אנטוניו פאפאנו, רוברטו גונזלס מונחס, ג'ונתן היוורד, ריאן בנקרופט, חיימה מרטיין, אלכסנדר שלי ועומר מאיר ולבר.

בעונת הקונצרטים 2025-26 היא מופיעה לראשונה עם התזמורת הדנית הלאומית, תזמורת הרדיו השוודית, התזמורת הפילהרמונית של לונדון, ותזמורת מדינת סאו פאולו, וחוזרת להופיע עם התזמורת הסימפונית של ה-BBC, התזמורת הקאמרית הסקוטית, והתזמורת הסימפונית של סינגפור. בקיץ 2025 היא הופיעה לראשונה כסולנית בניו יורק, יחד עם תזמורת הפסטיבל של מרכז לינקולן, ובפסטיבל המוזיקה קולורדו, בעקבות הופעתה המוצלחת עם הסימפונית של קולורדו מוקדם יותר באותה עונה.

בצפון אמריקה הופיעה בעונות האחרונות עם התזמורת הפילהרמונית של לוס אנג'לס ונייפולס, התזמורת הסימפונית של בלטימור, דטרויט, וסנט לואיס, התזמורת הקאמרית סנט פול, ותזמורת

המרכז הלאומי לאומנויות באוטווה. מחוץ לצפון אמריקה הופיעה עם התזמורת הסימפונית של לונדון, תזמורת פסטיבל בודפשט, הפילהרמונית של דרזדן, תזמורת רדיו פינלנד, הפילהרמונית של אוסלו, ותזמורות מובילות ברחבי אוסטרליה וניו זילנד. כנגנית רסיטלים הופיעה בין היתר בפסטיבל הבינלאומי באדינבורו (סקוטלנד), פסטיבל שופן בדושניקי זדרוי (פולין) ובפסטיבלי המוזיקה הקאמרית ברוזנדל וריזק (נורווגיה).

יאול אום סון ידועה במיוחד בפרשנותה ליצירות מוצרט. בשנת 2016 היא הצטרפה לתזמורת האקדמיה של סנט מרטין בשדות ומנצחה סר נוויל מרינר, לביצוע הקונצ'רטו מס' 21 של מוצרט, הקלטתו האחרונה של מרינר. ביצועה לאותו קונצ'רטו בתחרות צ'ייקובסקי זכה ל-23 מיליון צפיות ביוטיוב, מספר שיא של צפיות בביצוע ליצירה של המלחין באתר.

עבור חברת Naïve היא הקליטה את הקונצ'רטי של ראול, מיצירות באך/ויטגנשטיין, מוזיקת אהבה עם הכנר סוולין רוסב, מכלול הסונטות לפסנתר של מוצרט, וכן אלבומים מיצירות ברג, פרוקופייב, סטרווינסקי וקפוסטין.

יאול אום סון נולדה בוונג'ו, דרום קוריאה. היא למדה באוניברסיטה הקוריאנית הלאומית לאומנויות, והייתה תלמידתו של פרופ' אריה ורדי בבית הספר הגבוה למוזיקה בהנובר. היא זכתה במדליות הכסף בתחרות ואן קלייברן 2009 ובתחרות צ'ייקובסקי הבינלאומית 2011.